Hersenschuddingen in de Vlaamse American Football en Rugby Sport: Incidentie en drempel naar medische hulp.

Haio: SCHERENS Michaël , KUL
Promotor: DELVAUX Nicolas , KUL
Praktijkopleider: DE WAELE Katelijne , VAN KEERBERGHEN Eddy , WELVAERT Koert

Context: Door de toenemende vergrijzing van onze maatschappij wordt dementie een groeiende uitdaging voor de Belgische gezondheidszorg. Chronisch Traumatische Encefalitis (CTE), een gevolg van herhaalde hersenschuddingen, staat bekend als een risicofactor voor het ontwikkelen van dementie op latere leeftijd. Het implementeren van preventieve maatregelen kan aanzienlijke resultaten opleveren in de strijd tegen dementie. Contactsporten zoals Rugby en American Football zijn activiteiten met een relatief grote kans op commotio cerebri.

Onderzoeksvraag: Wat is de incidentie hersenschudding-klachten en zelfdiagnoses bij Vlaamse American Football en Rugbyspelers? En hoeveel van deze sporters zoeken medische hulp of begeleiding bij een (huis)arts?

Methode: Dit onderzoek heeft via een vrijwillige en anonieme enquête aan 223 Vlaamse leden van deze sporten een alarmerend hoge incidentie van symptomen en zelf gerapporteerde diagnoses van hersenschuddingen vastgesteld.

Resultaten: Reeds in het eerste speeljaar rapporteert één op drie spelers een positieve zelfdiagnose, een percentage dat stijgt tot één op twee vanaf jaar 4. De incidentie is het hoogste rond de leeftijd van 21-24 jaar. Er wordt eveneens te weinig medische hulp ingeroepen. Zelfs na een positieve zelfdiagnose of bewustzijnsverlies raadpleegt vier op tien van de betrokken sporters een arts. Rugbyspelers rapporteren meer hersenschuddingen en zijn minder geneigd medische hulp te zoeken dan American Football spelers, ondanks dat zij hieromtrent meer educatie hebben ontvangen. De vraag naar meer educatieve initiatieven wordt bevestigd door zes op tien spelers.

Conclusie: Onze bevindingen suggereren duidelijk dat hersenschuddingen binnen de Vlaamse Rugby en American Football sport onvoldoende worden gedocumenteerd door medische professionals, omdat spelers doorgaans terughoudend zijn om hulp te zoeken. Hierdoor ontbreekt essentiële informatie in zowel individuele medische dossiers als grootschalige databases, wat het volgen van de impact van (herhaalde) hersenschuddingen bij deze risicogroep bemoeilijkt. Zowel spelers, coaches, clubs, en federaties, maar ook huis-, sport-, en keuringartsen dienen aandacht te schenken aan symptoomherkenning, en moeten spelers stimuleren om tijdig medische begeleiding te zoeken.